

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

5.Bf.193/2025/7. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2025. november 28. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

V É G Z É S T:

A befolyással üzérkedés büntette és más bűncselekmény miatt Terheltl ellen indult büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 2025. május 20. napján kihirdetett 41.B.214/2024/13. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a feltételes szabadság legkorábbi időpontjára vonatkozó rendelkezésnél a legkevesebb három hónap kitöltésére utalást mellőzi.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

[1] A Fővárosi Törvényszék – a terhelt beismerő és tárgyalásról lemondó nyilatkozatának elfogadását követően – a 2025. május 20. napján tartott előkészítő ülésen meghozott és kihirdetett 41.B.214/2024/13. számú ítéletében Terheltl volt r.őrmester vádlottat bűnösnek mondta ki befolyással üzérkedés büntetében [Btk. 299. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont] valamint csalás büntetében [Btk. 373. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pont]; s ezért öt halmazati büntetésül 2 év börtön fokozatú szabadságvesztésre, és 2000 napi tétel – napi tételenként 1.300 forint, összesen 260.000 forint – pénzbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 4 év próbaidőre felfüggesztette, a végrehajtás elrendelése esetére rendelkezett az őrizetben töltött idő beszámításáról és a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, azt a büntetés kétharmad részének, de legalább három hónap letöltését követő napban megjelölve. A pénzbüntetés tekintetében pedig 10 hónap részletfizetést engedélyezett, és meghatározta a részletfizetések esedékességét, valamint elmulasztásának törvényi következményeit.

[2] Az ítélet ellen – melyet a vádlott és védője tudomásul vett – az ügyészség jelentett be fellebbezést a vádlott terhére súlyosítás, a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó rendelkezés mellőzése, azaz végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása érdekében.

[3] Az ügyész fellebbezésének írásbeli indokolásában azzal érvelt, hogy a büntetési célok, különösen a speciális prevenciók cél végrehajtandó szabadságvesztéssel érhető csak el, és a sértettnek történő pénzvisszafizetés valamint a vádlott egészségügyi állapotromlásán kívül nincs olyan enyhítő tényező, mely az egyébként tatamát tekintve a mértékes indítványnak megfelelő szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztését indokolttá tette volna.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.437/2025/4. számú átiratában utalt az ügyészi jogorvoslati nyilatkozat tartalmára és a beismerő nyilatkozat elfogadására figyelemmel a felülbírálat korlátozott voltára [Be. 590. § (3) bekezdés, 606. § (3) bekezdés], továbbá kifejtette, hogy a törvényszék hatályon kívül helyezést eredményező abszolút vagy relatív eljárási szabálysértést nem vétett. Kiemelte e körben azt, hogy a beismerő nyilatkozat elfogadása törvényes volt, ahogy az is, hogy a vádemelés után keletkezett vádlott és sértett közötti megállapodást és a kár visszafizetéséről szóló elismerést az előkészítő ülésen ismertette.

[5] A bűnösségre vont következtetést, a cselekmények jogi minősítését törvényesnek tartotta, a befolyással üzérkedés csaláshoz képest speciális tényállását emelte ki, hivatkozva a BJD 684., 9772. és a BH 1989.388 számú eseti döntésekre.

[6] A büntetéskiszabási körülmények számbavételével egyetértett, és álláspontja szerint a szabadságvesztés tartamának és pénzbüntetés mértékének meghatározásakor azokat az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte. Azonban a szabadságvesztés tartamának próbaidőre történő felfüggesztésénél álláspontja szerint a törvényszék túlzott jelentőséget tulajdonított az enyhítő tényezőknek, melyek e döntést, figyelemmel a bűncselekmény korrupciós jellegére, nem indokolták, ugyanis így nem szolgálja a büntetési, különösen a generális prevenciók büntetési célokat. Ezzel összefüggésben hivatkozott a felnőttkorúak próbára bocsátásáról és a büntetés végrehajtásának felfüggesztéséről szóló BK vélemény II/2. pontjában írtakra, és arra, hogy a bűnösségi körülmények, valamint a büntetési célok érvényesülése között szoros kölcsönhatás van, továbbá, hogy a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése nem kerülhet ellentétbe az általános megelőzés követelményével, azaz nem indokolt a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztése ha az elkövető jellegénél fogva súlyosabban megítélendő (pl. közélet tisztaságát veszélyeztető), nagyobb tárgyi súlyú bűncselekményt követett el. A büntetési célok tehát csak végrehajtandó szabadságvesztéssel érvényesülhetnek, mely esetben annak tartamához igazodó közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása is szükséges.

[7] Összességében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására tett indítványt akként, hogy az ítéltábla a szabadságvesztés vonatkozásában mellőzze a végrehajtás felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést, a beszámításra, a feltételes szabadság legkorábbi időpontjára, illetve a pénzbüntetés átváltoztatására vonatkozó rendelkezésnél a szabadságvesztés végrehajtása esetére kitélt, utóbbinál továbbá a fogház fokozatban történő végrehajtást illető előírást, egyben a vádlottat közügyektől eltiltás mellékbüntetésre is ítélje. Egyebekben pedig az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

[8] A védő írásbeli észrevételében az ügyészi fellebbezés alaptalansága mellett érvelt, fenntartva az elsőfokú bírósági eljárásban tartott perbeszédében foglaltakat, és az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

[9] A nyilvános ülésen a védő az észrevételével egyező indítványt terjesztett elő. Rámutatott arra is, hogy végrehajtandó kiszabása kizárólag a büntetés megtorló jellegét erősítené, és amellet, hogy a cselekményeket bűnösségére is kiterjedően beismerő, megbánó, a sértett kárát megtérítő terhelt vonatkozásában a speciális prevenció céljával teljesen szembe menne, a generális prevenció céljainak megvalósulását sem szolgálná megfelelően.

[10] Terhelt1 vádlott felszólalásában és utolsó szó jogán megváltozott életvezetését és megbánását hangsúlyozta.

[11] Az ügyészségi fellebbezés nem vezetett eredményre.

[12] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ügyészi súlyosításra irányuló fellebbezéssel támadott ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (3) bekezdése értelmében csak a fellebbezéssel támadható részében bírálta felül, figyelemmel arra, hogy a törvényszék Terhelt1 vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát végzéssel elfogadta, így a fellebbezés a bűnösség megállapítása és a váddal egyező tényállás és minősítés miatt a Be. 580. § (2) bekezdés a) és b) pontja értelmében törvényben kizárt, valamint, hogy az ügyészség is kizárólag a kiszabott büntetés mértékét sérelmezte [Be. 583. § (3) bekezdés a) pont].

[13] A Be. 590. § (5) bekezdése és Be. 606. § (3) bekezdés alapján ugyanakkor a korlátozott felülbírálat kiterjedt a hatályon kívül helyezést eredményező feltétlen és relatív eljárási szabálysértések vizsgálatára, a bűnösségre vont következtetés okszerűségére, és a bűncselekmény minősítésére is.

[14] Ezen túlmenően az ítéltábla a Be. 590. § (7) bekezdésben írtak alapján felülbírálat alá vonta az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezéseket, illetve ilyen rendelkezések meghozatalának szükségességét is.

[15] Ennek eredményeképpen az ítéltábla megállapította, hogy a büntetőeljárás megszüntetésének Be. 567. § (1) és (2) bekezdésében írt okai nem állnak fenn [Be. 607. § (1) bekezdés], továbbá, hogy a törvényszék a Be. 608. § (1) bekezdésében felsorolt abszolút, illetőleg a Be. 609. § (1) bekezdése szerinti relatív, az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabályt nem sértett.

[16] A vádlott figyelmeztetése hiánytalanul megtörtént, a beismerő és tárgyalásról lemondó nyilatkozatának elfogadására a Be. 504. § (2) bekezdésben írt törvényi feltételekkel került sor, és az e törvényhely (3) bekezdésével összhangban állt. Osztotta a fellebbviteli főügyészégi átiratban írtakat a tekintetben is a másodfokú bíróság, hogy a vádlott és a sértett közötti megállapodás, valamint az 5 millió forint kifizetésének elismeréséről szóló okiratok ismertetése a Be. 504. § (2) bekezdés c) pontja szerinti, azaz a beismerő nyilatkozat ügyiratok általi alátámasztottságának vizsgálatán nem lépett túl, az egyébként a büntetőjogi felelősségre vonhatóságot, a cselekmények minősítését nem, hanem kizárólag az alkalmazott joghátrány mértékét befolyásolhatta.

[17] Az elsőfokú bíróság a Be. 562. § (2) bekezdésében biztosított lehetőséggel élve röviden indokolta határozatát. Az ennek megfelelően szerkesztett ítélet a Be. 561. § (3) bekezdés a) - c) és e) pontjában, valamint a Be. 564. § (4) bekezdésében meghatározott kötelező elemeket tartalmazza.

[18] A vádlott személyi körülményeire, előéletére (Be. 561. § (3) bekezdés b) pont) vonatkozó megállapítások a nyilvános ülésen tett terhelti előadásra figyelemmel az alábbiak szerint egészítendő ki illetőleg pontosítandók:

- A vádlott jövedelme havonta 300-350.000 forint, míg élettársa havonta 400-450.000 forint jövedelemre tesz szert.

- A terhelt továbbra is büntetlen előéletű, de vele szemben jogellenes fogvatartás valamint hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette miatt indult büntetőeljárás, az alapos gyanú közlésére 2025. május 27. napján került sor, az elkövetési idő 2020. augusztus 14.

[19] Az elsőfokú bíróság – a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozata, annak elfogadása és az azzal összhangban álló ügyiratok alapján megállapított és a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja, illetőleg Be. 606. § (3) bekezdése szerint irányadó tényállásból, melynek megalapozottságát a másodfokú bíróság nem vizsgál(hat)ta – okszerűen következtetett Terhelt1 vádlott bűnösségére, és a cselekmények minősítése is törvényes.

[20] A jogi indokolás annyiban igényelt kiegészítést, hogy az elkövetéskori és az elbíráláskori büntető törvény releváns rendelkezései nem teljesen azonosak, ezért állást kell foglalni az alkalmazott törvény kérdésében is. S miután az elbíráláskori büntető törvény rendelkezései nemhogy nem kedvezőbbek, de a pénzbüntetés egy napi tétel összegének minimumát illetően a vádlott számára hátrányosabbak is, így a Btk. 2. § (1) bekezdése értelmében az elkövetéskori – főszabályként irányadó – büntető törvényt kellett alkalmazni.

[21] Az előny kérése az előny adására vonatkozó óhaj kifejezését, a korrupciós kapcsolat kezdeményezését jelenti. A befolyással üzérkedés bármelyik elkövetési magatartás megvalósításával, így az előny kérésével befejezetté válik, a befejezettséghez nem szükséges

az előny tényleges megszerzése, ahogy az ezt követően megvalósuló körülmény – így például az, hogy a passzív alany a terhelt hivatkozását valósnak véli-e – a bűnösség szempontjából fogalmilag úgyszintén közömbös. Azzal a fellebbviteli főügyészégi állásponttal is egyetértett az ítéltábla, hogy a II. tényállási pontban foglalt cselekmény kizárólag a befolyással üzérkedés súlyosabban minősülő eseteként értékelendő, azaz a vádlott ezt és nem a csalás bűncselekményét valósította meg, amikor valótlannul azt a látszatot keltette, hogy hivatalos személyt megvesztegetéssel befolyásol, és ezért kért (további) jogtalan vagyoni előnyt. A befolyással üzérkedés bűncselekménye ugyanis speciális a csaláshoz képest, ezért az (alaki) bűnhalmazat csak látszólagos, a speciális törvényi tényállás szerint kell a cselekményt minősíteni.

[22] Mindez azonban nem zárta ki, azaz az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a II. tényállási ponttól időben és térben is elkülönülő, vele valós anyagi halmazatot képező I. tényállási pontban írt bűncselekményt csalás büntettként értékelte.

[23] A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket a törvényszék túlnyomórészt feltárta, azok kisebb kiegészítést igényeltek csak. A törvényszékkel szemben ugyanis a másodfokú bíróság észlelt a vádlott terhére szülő körülményeket, így azt, miszerint a cselekmény elkövetésének idején a terhelt maga is rendvédelmi szerv hivatásos állományú tagja volt, valamint, hogy az I. tényállási pontban írt cselekménynél a kár csaknem (egy forint híján) elérte az egyébként súlyosabb minősítést maga után vonó jelentős érték alsó határát, és a vagyon elleni bűncselekmények elszaporodottságát is.

[24] Ezzel együtt is, az így pontosított bűnösségi körülmények alapján, azokat a cselekmény tárgyi súlyával is összevetve, az elsőfokú bíróság helyesen, a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokkal összhangban, a Btk. 80. §-a szerinti büntetési kiszabási elvek szem előtt tartásával választotta meg a büntetés nemét és mértékét is.

[25] Az irányadó büntetési tételkeret (2 évtől 11 évet el nem érő szabadságvesztésig terjedő) minimumában meghatározott 2 éves szabadságvesztésben az enyhítő tényezők túlsúlya kellően kifejezésre jut, annak felemelése az ügyészi mértékes indítvánnyal egyező tartama folytán eleve kizárt, de enyhítő szakasz alkalmazásával annak mérséklésére sem látott lehetőséget az ítéltábla a vád tárgyává tett cselekmények korrupciós jellege és a további fent hivatkozott súlyosító tényezők okán.

[26] A másodfokú bíróság osztotta a törvényszék végrehajtás felfüggesztését illetően kifejtett érveit is. A fellebbviteli főügyészégi átiratban már hivatkozott felnőttkorúak próbára bocsátásáról és a büntetés végrehajtásának felfüggesztéséről szóló 55/2007 BK vélemény tartalmazza, hogy minden esetben amikor a törvény a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztését lehetővé teszi lehetővé teszi, a bíróság gondos vizsgálat alapján dönt arról, hogy adott esetben a büntetés célja a szabadságvesztés végrehajtása nélkül is elérhető-e. Ennek során egyenként és összességében szükséges értékelni a súlyosító és enyhítő tényezőket, továbbá, hogy a végrehajtás próbaidőre történő felfüggesztése – az egyéni megelőzés elsődleges biztosítása mellett – nem kerülne-e ellentétbe az általános megelőzés követelményével. Ha az elkövető személyi körülményei kedvezőek (büntetlen, rendezett

életvezetésű), a Btk. 85. § alkalmazása akkor sem kizárt, ha jellegénél fogva súlyosabban megítélendő bűncselekményt követett ugyan el, de egyéb tárgyi súlyt növelő tényezők nem állnak fenn, vagy a terhelt az elkövetett bűncselekmény súlyával szembesült, és mindent megtett a reparálás és életvezetésének megváltoztatása érdekében. És pont ez utóbbi adott alapot jelen ügyben a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztésére, Terhelt1 vádlott ugyanis a sértettnek a vagyon elleni bűncselekménnyel okozott kárt megtérítette, ebben és a korrupciós bűncselekményben is – egyébként a hasonló jellegű bűncselekményt elkövető terheltekhez képest merőben szokatlanul – beismerte az elkövetést, és a tárgyaláshoz való jogáról is lemondott, ezzel lehetővé téve az eljárás sommás lefolytatását. Márpedig a korrupció elleni hatékony fellépést nem vagy nem kizárólag az alkalmazott büntetés – körülményektől független – elrettentő volta alapozza meg, hanem az észszerű határidőn belüli elkerülhetetlen felelősségrevonás. Ez utóbbira is figyelemmel pedig a vádlotti beismerésnek, megbánásának kiemelt jelentősége volt, a bíróság ugyanis nem közvetíthet olyan üzenetet, hogy a teljes szabadságelvonással járó büntetés bármely korrupciós ügyben pusztán a tisztességes eljárás követelményét sértő eljárás elhúzódásával, időmúlással kerülhető el. Ez ugyanis a korrupciós bűncselekményekkel szembeni hatékony fellépést semmiképp sem segítené elő. Ráadásul a fellebbviteli főügyészségi átirat egy része a hivatkozott BK vélemény tartalmából nem következő, már az adott bűncselekmény jogalkotói és nem jogalkalmazói kompetenciába tartozó absztrakt társadalomra veszélyességének elemzésébe bocsátkozott.

[27] Mindezekre figyelemmel tehát az ítéltábla is egyetértett azzal, hogy a büntetési célok a szabadságvesztés végrehajtása nélkül, tehát annak próbaidőre történő felfüggesztésével is elérhetők. Az elsőfokú bíróság a korrupciós bűncselekményt illetően a generális prevenció büntetési célt is kellően érvényre juttatta a próbaidő törvényi maximumhoz közeli 4 éves tartamában.

[28] A végrehajtás elrendelése esetére a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, az őrizetben töltött idő beszámítására a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára vonatkozó rendelkezések a pontosan megjelölt jogszabályi hivatkozásokkal összhangban álltak, azonban utóbbinál a szabadságvesztés tartamára (2 év) figyelemmel szükségtelen és minden egyéniesítést nélkülöző „legalább három hónap letöltésére” utalást az ítéltábla mellőzte.

[29] A pénzbüntetés mind nemét, mind mértékét tekintve törvényes volt, és a törvénytörvényekkel ezzel kapcsolatos rendelkezése alapjául szolgáló jogszabályhelyre is pontosan hivatkozott, bár megjegyzendő, hogy a meg nem fizetés következményei kapcsán kizárólag az átváltoztatás napi tétel összegéhez igazodó mértékének meghatározása, miután azt nem a Btk. rendelkezései tartalmazzák, szükségtelen volt.

[30] Így összességében az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen a Be. 605. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta, egyben a feltételes szabadság legkorábbi időpontjára vonatkozó rendelkezésből a „legalább három hónap” letöltésére utalást mellőzte.

Budapest, 2025. november 28.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,

dr. Raczky Katalin s. k.,

dr. Ignác György s. k.,

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 41.B.214/2024/13. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.193/2025/7. számú végzése folytán 2025. november 28. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. november 28.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: